

DANCING
FORWARD

27.05 – 25.06.2023

Een groepstentoonstelling samengesteld door de
Curatorial Studies van 2022-23 aan KASK & ConservatoriumLOOKING
BACKWARD

MENGFAN WANG

[01] 50/60 – Dance Theatre with Dama 2015/16

50/60 – Dance Theatre with Dama laat zien hoe collectieve lichamen worden gevormd door verschillende ideologieën en culturen door het fenomeen “Square Dancing” in China te onderzoeken. “Square Dancing” is een collectieve activiteit die sterk getekend is door socialistische ideeën en wordt uitgevoerd door gemeenschappen van vrouwen die Dama (vrouwen van middelbare leeftijd in het Chinees) heten en geboren zijn in de jaren ‘50 en ‘60. Dama’s dansen elke dag, overal in China, van openbare pleinen tot parken. In dit werk spelen zes Dama’s de hoofdrol om hun glorieuze herinnering aan dansen uit de tijd van de Culturele Revolutie (1966-76) te herbeleven, toen gemoderniseerde volksdans op grote schaal werd uitgevoerd als een deel van het nationale propaganda-programma. Deze herinnering bepaalt hun begrip van “dans” en vormt hun dans die de natie tot op de dag van vandaag achtervolgt.

WANG MENGFAN (°1990, CN) is een theaterregisseur en choreograaf. Op zoek naar performatieve uitingen van gewone mensen, betreft haar danstheaterpraktijk

vrouwen en kinderen van middelbare leeftijd door een gezamenlijke herbewerking van dagelijkse handelingen en richt zich recentelijk op ouder wordende lichamen door te werken met gepensioneerde balletdansers. Haar danswerken werden onder meer uitgenodigd voor het VIE Festival Bologna, het Beijing Fringe Festival, en het Wuzhen Theater Festival.

SHEIDA SOLEIMANI

[02]	1/8/2020	2020
[03]	Kill Zone	2021
[04]	Corruption on Earth	2020
[05]	Mahsa	2022
[06]	PS 752	2020

Deze fotocollages dagen de kijker uit de absurditeit van de politieke wereld te ontcijferen. Door de verschillende lagen komen verschillende verhalen tot leven: onuitgesproken waarheden worden op deze manier grotesk weergegeven in confronterende en openlijk samengestelde taferelen. Handen van wereldleiders en machtige figuren staan centraal in deze serie. Deze handen beslissen over oorlogen, mensenlevens en economische transacties. De gebaren die zij maken zijn op zichzelf krachtig omdat ze verbonden

zijn met een traditie van autoriteit. Zonder woorden wordt de betekenis dubbelzinnig, variërend tussen zachte en krachtige gebaren.

SHEIDA SOLEIMANI (°1990, VS) is een kunstenaar-activist die werkt met fotografie, film, performance en sculptuur. Door bronafbeeldingen van pers en sociale media te transformeren tot geësceneerde sets, belicht ze de gecodeerde manier waarop (politieke) boodschappen in een globale context worden verspreid. Soleimani's werk biedt een indringende analyse van beeldvorming in het hedendaagse medialandschap en een kritische blik op de internationale politiek en haar machtsverhoudingen. Ze heeft geëxposeerd in Edel Assanti in Londen (2023), Kunsthaus Photoforum Pasquart in Biel (2022) of Castello San Basilio in Basilicata (2022).

VINCENT FERRANÉ

[07] *Through the Night* 2017
(from *Milky Way*)

De fotoserie *Through the Night* is een segment uit Ferranés grotere project *Milky Way*. Het werk toont de vrouw van de kunstenaar die hun kind borstvoeding geeft gedurende de nacht, en benadrukt de langdurige en soms ietwat getransformeerde herhaling van deze handeling. Deze foto's bevatten herkenbare echo's van traditionele symbolen zoals borstvoedingsscènes in klassieke schilderijen, maar vertonen ook hedendaagse expressies die de nadruk leggen op zorg, empathie en verbondenheid, en gaan daarmee verder dan oppervlakkige beelden. De kracht van de uitwisseling tussen twee mensen ontwikkelt zich via deze dagelijkse momenten van borstvoeding als een daad van verzorging, van lichaam tot lichaam. Deze momenten worden hard en onverbiddeleg vastgelegd door de kunstenaar, en de melk wordt, zoals in de Griekse legende van de Melkweg, de vector van een universum in beweging.

*VINCENT FERRANÉ (°1974, FR) is een autodidactisch fotograaf die zich richt op portretten en moderedactie. Opgeleid als kaakchirurg begon hij na zijn studie met fotografie met een serie over ziekenhuisafdelingen. Zijn fotografisch werk focust nu op (menselijke) relaties, de interpreteerbaarheid van beelden en de openheid die fotografie kan bieden ten opzichte van een vastomlijnde werkelijkheid. Hij exposeerde op locaties als Commanderie Sainte-Luce in Arles (2015) en Deichtorhallen in Hamburg (2021), werkt voor Franse en internationale tijdschriften als Elle en Vanity Fair, en publiceerde fotoboeken waaronder *Milky-Way* (2017) en zijn meest recente *Inner* (2022).*

JUAN PABLO ECHEVERRI

[08] *dóndestá _ a _ i e _* 2012
[09] *Holigay* 2009
[10] *monjarabiosa* 2012

Op het eerste gezicht lijkt *Around the World in 80 Gays* een grillige reeks YouTube-video's uit het verleden. Als we dieper graven, komen we meer te weten over Echeverri's fantastische wereld die de vrijheid viert, en maken we kennis met een verscheidenheid aan

karacters en excentrieke personages die hij opvoert. In deze video's zien we de kunstenaar al lip-syncend op populaire liedjes die verband houden met de plaats die hij bezoekt, waarbij hij vaak culturele clichés omarmt of aandikt. Hij stelt vragen over wie we zijn en hoe we onze ware zelf beleven in deze wereld. Door zichzelf als het hoofdpersonage te gebruiken, kon hij de grenzeloosheid van de menselijke diversiteit registreren en talrijke verhalen en levens in beeld brengen.

*JUAN PABLO ECHEVERRI (1978-2022, COL) was een beeldend kunstenaar die zich richtte op stereotypen en zelfbeeld. Werkende met fotografie en video, ontwikkelde zijn uitgebreide oeuvre zich van dagelijkse zelfportretten die hij als tiener begon, tot een onderzoek naar hoe 'andere mensen' zichzelf construeren en geconstrueerd worden in de ogen van anderen. Echeverri was geïnteresseerd in hoe stereotypen samenvloeien met unieke individuen, en experimenteerde voortdurend met zijn eigen uiterlijk om een afgevlakte, essentialistische interpretatie van identiteit te verwerpen. Zijn werk werd tentoongesteld in *The Photographer's Gallery in London* (2008), *The Havana Biennial in Cuba* (2009), en *Galeria 12:00 in Bogotá* (2012).*

ALMAGUL MENLIBAYEVA

[11] *The Eternal Bride* 2002

The Eternal Bride is een film van 10 minuten over de reis van een kunstenaar voorbij traditionele genderrollen. Geïnspireerd door een verzoek om de trouwjurk van een vriendin te helpen verkopen, worstelt de kunstenaar bijna een jaar lang met de gewichtige aanwezigheid van de jurk in haar kleine kamer. Met elke dag die voorbijgaat, worden de vragen van de jurk luider, tot de kunstenaar op een dag in februari besluit de jurk te dragen en de straat op te gaan om ze te beantwoorden. Met de performance daagt de kunstenaar de genderbeperkingen uit die haar familie en de samenleving hebben beïnvloed, en draagt ze de performance op aan haar moeder en anderen die met soortgelijke problemen te maken hebben gehad. *The Eternal Bride* is een krachtige oproep om los te komen van de beperkingen en stereotypen die ons tegenhouden.

ALMAGUL MENLIBAYEVA (°1969, KZ) is een kunstenaar die voornamelijk werkt met multi-channel video, fotografie en mixed media installatie. Haar werk gaat over onderwerpen als kritische verkenningen van de Sovjet-moderniteit; sociale, economische en politieke transformaties in post-Sovjet Centraal-Azië; dekoloniale herinterpretatie van gender, aantasting van het milieu en Euraziatische nomadische en inheemse kosmologieën en mythologieën. Ze werd onder meer tentoongesteld op de Biënnale van Sydney, Australië, de Biënnale van Venetië en de Biënnale van Moskou, Rusland.

FELIPE ARTURO

[12] *Fibra Acelerada — Iraca Diablos Espejos* 2023

Voor deze tentoonstelling maakte Felipe Arturo een nieuw vezelsculptuur van geveerde iraca-bladeren

en een elektrische plafondventilator. Als een sterk veelzijdig materiaal worden iraca-palmladeren in Colombia traditioneel gezien gebruikt in architectuur, alledaagse gebruiksvoorwerpen, en rituele objecten. In koloniale tijden werden deze palmladeren echter toegeëigend voor de productie van Europese voorwerpen zoals hoeden, waaiers en matten, in tegenstelling tot het oorspronkelijke gebruik ervan in Colombia. In samenwerking met lokale ambachtelijke gemeenschappen voor de kleurstoffen en het materiaal, sluit Arturo terug aan bij de rituelen en huiselijke objecten die gemaakt zijn met plantenvezels. Zo ontstaat een kinetisch sculptuur die het alledaagse combineert met rituele elementen, die danst ter herinnering aan de vele culturen die in Latijns-Amerika aanwezig zijn. Als een lichaam dat in een ritueel danst, breidt Arturo's werk de notie van het lichaam voorbij het menselijke verder uit binnen de tentoonstelling, en onthult het zo de complexiteit van koloniale erfenissen.

FELIPE ARTURO (°1978, COL) is een architect en kunstenaar. Zijn werk is een fusie van urbanisme, architectuur en kunst, onderzocht door een lens van politiek, geschiedenis, geografie en economie. Via de media van sculptuur, installatie, fotografie en video reflecteert hij op de constante spanning tussen moderne en traditionele vormen en biedt hij perspectief op de complexe relatie met koloniale erfenissen. Hij exposeerde in het MCAA in Marrakech (2020), La Biennale de Lyon (2019), of the Museum of Contemporary Art in Detroit (2015) en publiceerde recentelijk Agua del Pacífico (2021).

EVELYN TAOCHENG WANG

[13]	<i>Morning Scene</i>	2021
[14]	<i>Don't take painkiller</i>	2018
[16]	<i>I didn't want to take off my cloth for practicing massage skill</i>	2016

In haar tekeningen en schilderijen combineert Evelyn Taocheng Wang een rechtlijnige en soms confronterende toon met emotionele, poëtische en vaak autobiografische ondertonen. Door de traditionele Chinese schildertechnieken te herinterpreteren, stelt ze schijnbaar vaste noties van identiteit, etniciteit en sociaaleconomische achtergronden aan de orde. De afgelopen jaren was Wang vooral geïnteresseerd in "beeldpresentatie", waarbij ze vanuit een persoonlijk perspectief verschillende (kunst)geschiedenissen van het lichaam onderzocht. Haar werk komt voort uit een interesse in wat identiteit is en hoe het eigen lichaam cultureel gereleerd is aan –en verweven is met– autobiografische structuren. Autobiografische ervaringen –zoals het werken in een massagesalon om haar kunstopleiding in Nederland te financieren– worden vermengd met fictieve verzinsels, waarbij teksten uit romans worden overgenomen en culturen op die manier met elkaar worden verweven.

EVELYN TAOCHENG WANG (°1981, CH) werkt met verschillende media en kunstvormen waaronder schilderkunst, kalligrafie, installatie, video, modeontwerp en performance. Haar werk richt zich op verschillende thema's: traditionele Chinese kunst, moderne en hedendaagse kunst, koloniale geschiedenis, queer theorie, vrouwelijkheid en feminisme. Via overlapping en hybridisatie komt

de kunstenaars tot een vocabulaire dat deze schijnbaar autonome begrippen integreert en met elkaar verbindt. Ze was artist in residence bij De Ateliers, Amsterdam. Haar werk bevindt zich in verschillende collecties zoals Centre Pompidou, Parijs; Stedelijk Museum Amsterdam en is breed tentoongesteld in internationale galerijen en instellingen.

HWAYEON NAM

[15]	<i>Archive: The Night of Chilseok</i>	2020
[17]	<i>Ehera Noara</i>	2020

Hwayeon Nam presenteert een doorlopend langdurig onderzoeksproject over de danser Seung-hee Choi (1911-1969). Choi was een pionier van de moderne Koreaanse dans, wiens leven getekend werd door de Japanse kolonisatie van Korea en de Koreaanse oorlog. Ondanks het belang van Choi in de geschiedenis van Korea zijn er slechts gefragmenteerde reproducties beschikbaar over Chois nalatenschap. Nam vindt persoonlijke overeenkomsten met het leven en werk van Choi en presenteert een alternatief archief van Choi door "lagen in het archief te creëren" in plaats van het alleen maar te reproduceren. In dit project reorganiseert Nam het gefragmenteerde archief tot een sociaal-historische choreografie over vrouwenlichamen, dans, geschiedenis en het heden via de figuur van Choi.

Ehera Noara, genoemd naar een originele voorstelling van Choi in 1931, is een video-opname van een door Nam gechoreografeerde voorstelling als een herinterpretatie van de dans. *Ehera Noara* wordt beschouwd als de eerste prestatie van het combineren van de strategieën van traditionele en moderne Koreaanse dans door Choi.

Het tweede deel van het project is *The Night of Chilseok*, de titel van een dans die oorspronkelijk door Choi werd uitgevoerd in 1941 – een controversieel stuk omdat het werd gedanst voor het Japanse leger. In *The Night of Chilseok* presenteert Nam een fictieve benadering van de voorstelling in de vorm van een video, gebaseerd op een tekst van een Japanse schrijver over Chois voorstelling.

HWAYEON NAM (°1979, KOR) hanteert een artistieke taal die de beweging en het fenomeen van objecten onderzoekt die synchroon lopen met sociale systemen, evenals de aard van de tijd. Ze demonstreert haar archivale epistemologie door het verkennen van culturele producten uit de diaspora, zoals zang en dans; koloniale aanwinsten en verhalen over imperialistische schatverzameling. Hwayeon Nam vertegenwoordigde Korea op de 58e Biënnale van Venetië's Koreaanse Paviljoen met siren eun young jung en Jane Jin Kaisen in 2019. Ze heeft deelgenomen aan groepstentoonstellingen Reenacting History (National Museum of Modern and Contemporary Art, 2017), wellknown unknown (Kukje Gallery, 2016), All the World's Future (56th International Art Exhibition van de Biënnale van Venetië, 2015), en Nouvelle-Vague-Memorial Park (Palais de Tokyo, 2013).

JULIETH MORALES

[18] *La Señorita* 2019

Als deel van de Misak-gemeenschap in Colombia, brengt kunstenaar Julieth Morales in *La Señorita* de inheemse traditie die in haar lichaam ligt opgeslagen naar boven. Deze serie van zeefdrukken toont fragmenten van de kunstenaar waarop ze de Mojiganga uitvoert, een dans die traditioneel gezien alleen aan mannen is voorbehouden. De dansscènes zijn gedrukt op traditionele Misak vrouwensjaals en onthullen Julieth als het personage dat de overgang maakt tussen de tradities van haar inheemse gemeenschap en een hedendaagse vrouwelijke kunstenaar. *La Señorita* stelt de kunstenaar voor als het resultaat van de processen van kolonisatie en synthese van twee culturen.

JULIETH MORALES (°1992, COL) is een kunstenaar die put uit haar ervaring met het snijvlak van gender en etniciteit als inheemse Misak-vrouw. Ze onderzoekt de noties van identiteit en zelfkennis door middel van performance, video, fotografie, schilderen en tekenen. Morales herformuleert ook traditionele rituelen van haar gemeenschap op een kritische manier, met het lichaam als aanklagend medium, en probeert haar eigen bestaan als inheemse vrouw terug te winnen door de traditie uit te dagen en te heroverwegen. Morales exposeerde in *Espacio el Dorado in Bogotá* (2019) of *Museo La Tertulia in Cali* (2019).

XIYADIE

[19] *Flying* 1998
[20] *Flying* 2016
[21] *Flying* 1990

De unieke artistieke taal van Xiyadies werk combineert traditionele iconografie en folklore met persoonlijke verhalen van transformatie. Met deze papierknipsels verdiept de kunstenaar zich in homo-erotische thema's en queer verlangens. Zo viert Xiyadie de traditionele kunstvorm en ondermijnt hij deze tegelijkertijd met vrolijke en persoonlijke, eigenzinnige affirmaties. Dit weerspiegelt de naam van de kunstenaar zelf: Xiyadie betekent "Siberische vlinder". Als een vlinder die overleeft in de moeilijkste omstandigheden, houdt hij vast aan zijn

zoektocht naar bevrijding in een omgeving waar queer personen politieke vertegenwoordiging of zeggenschap missen.

XIYADIE (°1963, CH) is een autodidactische traditionele Chinese papercut-kunstenaar. Hij werkt voornamelijk met Chinees rijstpapier, krantenpapier en zijde. Xiyadie (of "Siberische vlinder") ondermijnt de historische vorm van papercutting, die zijn oorsprong vindt in de Oostelijke Han Dynastie (25-220 n.C.), door scènes van queer erotiek uit te beelden, waarin de mens versmolten is met de natuur en homoseksuele viriliteit samengaat met de vruchtbaarheid van tuinen en dieren. Hij exposeerde voor het eerst in het Beijing LGBT Center (2010), en meer recent in het Tropenmuseum in Amsterdam (2015), Taipei MOCA (2017), en The Drawing Center (2023).

TAREK LAKHRISSE

[22] *Spiraling* 2021

Spiraling, een verleidelijk gedicht over machtsverhoudingen, is een videowerk van Tarek Lakhrissi dat geïnspireerd is op "Untitled" (*Go-Go Dancing Platform*) van Félix González-Torres uit 1991. Waar deze laatste echter het hypermasculiene lichaam en de bewegingen van gespierde clubdansers laat zien, nodigt Lakhrissi ons opzettelijk uit om een meer dubbelzinnig lichaam te observeren. Het werk is uitgevoerd en opgenomen in het Haus der Kunst en plaatst de autoritaire architectuur van het gebouw tegenover de krachtige metafoor van de spiraal. De sensuele en bijna hypnotiserende bewegingen van danseres Mila Furie, een queer rechtenactiviste en nachtperformer, ontmoeten Lakhrissi's stem die op poëtische wijze een coming-of-age verhaal aan de kijker voordraagt.

TAREK LAKHRISSE (°1993, FR) is een kunstenaar en dichter met een achtergrond in literatuur die sociopolitieke verhalen en speculatieve situaties van transformatie en magie verkent door middel van tekst, film, installatie en performance. Lakhrissi is internationaal tentoongesteld in galerijen en instellingen als *Palais de Tokyo* (Parijs), *22e Biënnale van Sydney* (Sydney), *Wiels* (Brussel), *Centre Pompidou* (Parijs), *Haus der Kunst* (München), *HKW* (Berlijn), *ICA* (London). Zijn kunstwerken maken deel uit van verschillende private en publieke collecties zoals *Defares*, *Sandretto Foundation* en *CNAP*.

Een tentoonstelling door Curatorial Studies 2022-2023:
Laura Sofía Arbeláez, Yehbonne Bien, Jiao Feng, Sophie Fitze, Hannah Keirsse, Jessica Meuleman, Davide Musco, Sepehr Sharifzadeh, Milana Starklova, Laurine Tribolet, Lise Van Acker en Dajo Van den Bussche.

Met dank aan:
Godart Bakkers, Hera Chan, Coll. Wilfried & Yannicke Cooreman, Bieke Criel, Valentijn Goethals, Laura Herman, Samuel Saelemakers, Anna Stoppa, Kunsthal Gent, S.M.A.K., en Universiteit Gent.

KUNSTHAL
GENT

HO
GENT
howest

Curatorial
Studies

S.M.A.K.

